

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Η ΓΙΑΓΙΑ ΚΑΙ 4 ΕΓΓΟΝΑ στα αριστερά της σκηνής σ' όλη τη διάρκεια του έργου

Ο ΟΙΚΙΣΤΗΣ, 2 ΒΟΗΘΟΙ
ΚΑΙ ΑΡΚΕΤΑ ΑΤΟΜΑ ΓΙΑ ΣΥΝΟΔΕΙΑ

ΣΚΗΝΗ Β΄

Η ΜΑΝΑ, Ο ΠΑΤΕΡΑΣ,
2 ΠΑΙΔΙΑ (αγόρι, κορίτσι)

ΣΚΗΝΗ Δ΄

4 ΑΦΗΓΗΤΕΣ, ΝΤΕΛΑΛΗΣ
ΠΛΗΘΟΣ ΚΟΣΜΟΥ
1 ΑΤΟΜΟ απαγγέλει

ΣΚΗΝΗ Στ΄

Ο ΠΡΟΣΦΥΓΑΣ και άλλοι πολλοί
Ο ΛΥΡΑΡΗΣ
ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ Ή ΣΟΛΟ

ΣΚΗΝΗ Η΄

ΣΚΗΝΗ Α΄

“Οι πρόγονοί μας έφυγαν από την Ελλάδα και πήγαν στη Μίλητο

κι από ‘κει ήρθαν στα παράλια του Ευξείνου Πόντου

για να βρουν κι αυτοί το δικό τους «χρυσόμαλλο δέρμα»”



ΣΚΗΝΗ Α΄

(Φωτίζεται η μισή σκηνή που δείχνει το καθιστικό ενός σπιτιού, όπου κάθεται η γιαγιά. Τα εγγόνια πηγαινοέρχονται ανήσυχα λόγω διακοπής ρεύματος. Ο χώρος φωτίζεται με κεριά.)

Α΄ ΕΓΓΟΝΙ: Τι κακό είν' αυτό; Τώρα βρήκε να κοπεί το φως; Τώρα που έβλεπα «παιδικό» στην τηλεόραση;

Β΄ ΕΓΓΟΝΙ: Ούτε να διαβάσουμε μπορούμε καλά καλά μ' αυτό το φως. Θα στραβωθούμε.

Γ΄ ΕΓΓΟΝΙ: Και πώς ζούσαν στα παλιά χρόνια χωρίς ηλεκτρικό;

Δ΄ ΕΓΓΟΝΙ: Γιαγιά, πες μας ένα παραμύθι!

ΟΛΑ ΜΑΖΙ: Ναι, ναι πες μας!

(Η γιαγιά σκέφτεται λίγο και αρχίζει.)

ΓΙΑΓΙΑ: Θα σας πω παραμύθι, αλλά θα πω ένα αληθινό παραμύθι. Στα πολύ παλιά χρόνια, κάπου τρεις χιλιάδες χρόνια πιο μπροστά, οι Έλληνες ήταν σαν τα ταξιδιάρικα πουλιά.

Α΄ ΕΓΓΟΝΙ: Και πού πηγαίνανε; Πώς ταξιδεύανε, αφού δεν είχαν φτερά;

ΓΙΑΓΙΑ: Αχ, πουλάκι μου, φτερά μπορεί να μην είχαν, αλλά είχαν καράβια. Έφευγαν από τον τόπο τους και πήγαιναν σε άλλους τόπους. Έσχιζαν τις θάλασσες σ' ανατολή και δύση.

Β΄ ΕΓΓΟΝΙ: Και γιατί φεύγανε από τον τόπο τους; Δεν ήταν καλά εκεί;

ΓΙΑΓΙΑ: Οι Έλληνες, παιδί μου, αγαπούσαν τα ταξίδια και τις περιπέτειες. Εκτός αυτού ήταν ανήσυχοι άνθρωποι, δεν τους χωρούσε ο τόπος. Έτσι έπαιρναν τη μεγάλη απόφαση κι έφευγαν για να βρουν καλύτερη τύχη. Και πού δεν πήγαν. Μέχρι τον Εύξεινο Πόντο έφτασε η χάρη τους.

Γ΄ ΕΓΓΟΝΙ: Σαν τον Ιάσονα, που έφυγε με την «Αργώ» για τη μακρινή Κολχίδα να φέρει το «χρυσόμαλλο δέρμα»;

ΓΙΑΓΙΑ: Έτσι ακριβώς. Οι πρόγονοί μας έφυγαν από την Ελλάδα και πήγαν στη Μίλητο κι από 'κει ήρθαν στα παράλια του Ευξείνου Πόντου για να βρουν κι αυτοί το δικό τους «χρυσόμαλλο δέρμα».

ΣΚΗΝΗ Α΄

Α΄ ΕΓΓΟΝΙ: Ντό κακόν έν' αβούτο; Ατώρα εύρεν να κόπεται το φως; Ατώρα που έλεπα «παιδικόν» σην τελεόρασην;

Β΄ ΕΓΓΟΝΙ: Νέ να δαβάζουμ' επορούμε καλά καλά μετ' ατό το φως. Θα κορούμες.

Γ΄ ΕΓΓΟΝΙ: Και πώς εζήν'ναν σα παλαιά τα χρόνια χωρίς ηλεκτρικόν;

Δ΄ ΕΓΓΟΝΙ: Γιάνια, πέει μας έναν παραμύθ'!

ΟΛΑ ΜΑΖΙ: Ναι, ναι πέει μας!

ΓΙΑΓΙΑ: Θα λέγω σας παραμύθ', άμαν θα λέγω έναν αληθενόν παραμύθ'.

Σα τσίπ τα παλαιά τα χρόνια, καν τρία χιλιάδες κι άλλ' εμπροστά, οι Έλλενοι ήταν άμον ταξιδάρ'κα πουλία.

Α΄ ΕΓΓΟΝΙ: Και μέρ' επέν'νανε; Πώς εταξιδευαν, αφού 'κ' είχαν φτερά;

ΓΙΑΓΙΑ: Ε, πουλόπο μ', φτερά ημπορεί να μη είχαν, άμαν είχαν καράβα. Έφευαν ας σον τόπον ατουν κ' επέν'ναν σ' άλλα τόπα. Έσκιζαν τα θάλασσας σ' ανατολήν και δύσην.

Β΄ ΕΓΓΟΝΙ: Και γιατί έφευαν ας σον τόπον ατουν; 'κ' έτον καλά εκεί;

ΓΙΑΓΙΑ: Οι Έλλενοι, ρίζα μ', εγάπαναν τα ταξίδα και τα περιπέτειας. Κι άναυα από τ' απέσ' ατουν έβραζεν, 'κ' εχώρ'νεν ατ'ς ο τόπον. Αέτσ' πα επαίρ'ναν το τρανόν την απόφασην κ' έφευαν να ευρήκ'νε καλύτερον τύχην. Και μέρ' 'κ' επήγαν. Ους τον Εύξεινον Πόντον έφτασεν η χάρη ατουν.

Γ΄ ΕΓΓΟΝΙ: Άμον τον Ιάσοναν, π' έφυεν με την «Αργώ» για το μακρενόν την Κολχίδαν να φέρ' το «χρυσόμαλλον το τομάρ'»;

ΓΙΑΓΙΑ: Ιστέ, άρ' αέτσ'. Οι παλαιοί μουν έφυγαν ας σην Ελλάδαν κ' επήγαν ση Μίλητον κ' επεκεί έρθαν σα γιαλάκρας τ' Εύξεινου Πόντου να ευρήκ'νε ατείν' πα τ' ατεινέτερον το «χρυσόμαλλον το τομάρ'».